

II OSK 1154/06 - Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego

LEX nr 373551

Wyrok

Naczelnego Sądu Administracyjnego

z dnia 29 sierpnia 2007 r.

II OSK 1154/06

TEZA aktualna

Uchwała z dnia 23 stycznia 1958 r. odnosi się wprost do osób, które złożyły już prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego i opuściły Polskę udając się na stały pobyt do Izraela. Okoliczność, iż w tekście samej uchwały nie wymienia się z imienia i nazwiska tych osób nie przesądza o tym, że uchwała w tym zakresie nie mogła mieć charakteru indywidualnego i konkretnego, jeżeli okazałoby się, że krąg tych osób był jednoznacznie określony wnioskiem (wnioskami) Prezesa Rady Ministrów, o którym mowa, w art. 13 ust. 2 ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: sędzia NSA Włodzimierz Ryms.

Sędziowie NSA: Joanna Banasiewicz, Jacek Chlebny (spr.).

Protokolant: Marcin Sikorski.

Sentencja

Naczelny Sąd Administracyjny po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2007 r. na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej Ari L. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2006 r., IV SA/Wa 1029/05 w sprawie ze skargi Ari L. na decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia 21 marca 2005 r., nr (...) w przedmiocie odmowy stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego

1) uchyla zaskarżony wyrok oraz decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia 21 marca 2005 r., nr (...)

2) zasądza od Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji na rzecz Ari L. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie faktyczne

Zaskarżonym wyrokiem Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę Ariego L. na decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia 21 marca 2005 r. w przedmiocie odmowy stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego.

W uzasadnieniu wyroku Sąd przytoczył następujące okoliczności faktyczne i prawne sprawy.

Zaskarżoną decyzją Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców utrzymał w mocy decyzję Wojewody D. z dnia 14 grudnia 2004 r. odmawiającą wydania dokumentu potwierdzającego posiadanie obywatelstwa polskiego przez skarżącego, urodzonego dnia 12 sierpnia 1949 r. w Z., jako Lolek L., obywatel polski. Organ wskazał, że rodzice skarżącego wystąpili do Rady Państwa z podaniem o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo izraelskie dla siebie oraz swoich dzieci, w tym małoletniego wówczas skarżącego, w związku z wyjazdem na pobyt stały do Izraela. Po przyjeździe do Izraela, w dniu 15 marca 1957 r. skarżący nabył obywatelstwo izraelskie. Organy administracji publicznej odmawiając stronie poświadczenia posiadania obywatelstwa polskiego uznały, że rodzice skarżącego uzyskali zezwolenie Rady Państwa na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie na podstawie uchwały Rady Państwa Nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na pobyt stały do państwa Izrael, a otrzymane przez nich zezwolenie rozciągało się na ich dzieci - w tym skarżącego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu skargi wniesionej na decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców podzielił stanowisko organu, iż w przypadku skarżącego wystąpiły przesłanki utraty obywatelstwa polskiego, o których mowa w art. 11 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25), a zatem utracił on obywatelstwo polskie. Sąd przyjął, iż uchwała Nr 5/58 stanowiła zezwolenie na zmianę obywatelstwa przez skarżącego, z jej treści wynika bowiem, że adresatami uchwały były osoby, które opuściły bądź opuszczą obszar Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, udając się na stały pobyt do państwa Izrael i złożyły bądź złożą prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego. Krąg tych osób, zdaniem Sądu, nie został określony z imienia i nazwiska co oznacza, że zezwolenie nie musiało mieć indywidualnego charakteru. Sąd stwierdził, że wymóg zindywidualizowania zezwoleń na zmianę obywatelstwa nie wynika ani z treści uchwały Rady Państwa, ani też z treści przepisów obowiązującej wówczas ustawy o obywatelstwie polskim. Na etapie postępowania poprzedzającego podjęcie omawianej uchwały również nie wskazywano, że zezwolenia na zmianę obywatelstwa powinny być skierowane do precyzyjnie określonych adresatów, tj. osób wymienionych z imienia i nazwiska. Procedura wszczynana przez osoby zainteresowane opuszczeniem Polski i wyjazdem na stałe do Izraela kończyła się utratą obywatelstwa polskiego, o ile osoby te wystąpiły ze stosownymi podaniami do Rady Państwa. Powyższą tezę Sąd uznał za uprawnioną ze względu na treść wniosku Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1957 r., nr D.III/4/70/57 skierowanego do Rady Państwa, w którym wnosi on o powzięcie uchwały w sprawie ogólnego udzielenia obywatelom polskim, którzy opuścili bądź opuszczą Polskę udając się na pobyt stały do Izraela, zezwolenia na zmianę obywatelstwa. W skardze kasacyjnej skarżący podniósł zarzut naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego, tj. art. 11 ust. 1 i 5 oraz art. 13 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, poprzez jego błędną wykładnię. Zdaniem strony, z wykładni językowej art. 11 i 13 powołanej ustawy wynika jednoznacznie, że zezwolenie na zmianę obywatelstwa powinno stanowić akt indywidualny, jednostkowy, skierowany do określonego adresata. O utracie obywatelstwa polskiego nie mogły decydować "ówczesne standardy", a jedynie obowiązujące prawo. Wobec powyższego nie można uznać, że Rada Państwa w

drodze uchwały, jako aktu niższego rzędu, mogła zmienić bezwzględnie obowiązujące przypisy ustawy o obywatelstwie polskim, precyzyjnie określające tryb postępowania przy zmianie obywatelstwa na obce. Strona skarżąca podniosła ponadto, że dotychczas prowadzone postępowanie dowodowe, a w szczególności przedłożona do akt sprawy dokumentacja archiwalna Kancelarii Rady Państwa związana z podjęciem uchwały Nr 5/58, wskazuje, że podania rodziców skarżącego nie zostały objęte wnioskiem Prezesa Rady Ministrów przekazanym Radzie Państwa przed podjęciem uchwały. Mając powyższe na uwadze strona wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzających go decyzji administracyjnych, a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

Uzasadnienie prawne

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna zasługuje na uwzględnienie.

W stanie faktycznym tej sprawy, ustalonym przez organy administracji i przyjętym przez Sąd w zaskarżonym wyroku, przytoczona w skardze kasacyjnej podstawa kasacyjna i jej uzasadnienie sprowadza się do oceny, czy skarżący uzyskał zezwolenie władzy polskiej na zmianę obywatelstwa w rozumieniu art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż rozpoznając sprawę w przedmiocie stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego przez określoną osobę, na podstawie art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (tekst jedn.: Dz. U. z 2000 r. Nr 28, poz. 353 z późn. zm.), trzeba odnieść się do zdarzeń, których skutkiem jest nabycie i utrata obywatelstwa polskiego. Zdarzeniem, które w ocenie organów oraz Sądu I instancji spowodowało utratę obywatelstwa polskiego przez skarżącego, było wystąpienie jego rodziców o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego w związku z wyjazdem do Izraela i uzyskanie takiego zezwolenia w drodze niepublikowanej uchwały Nr 5/58 Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1958 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na stały pobyt do państwa Izrael, a także uzyskanie obywatelstwa izraelskiego w 1957 r. Wobec powyższego wymaga rozstrzygnięcia, czy w czasie obowiązywania przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, uchwała Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1958 r. mogła stanowić zezwolenie na zmianę obywatelstwa skarżącego, wywołując skutek w postaci utraty przez niego obywatelstwa polskiego.

Nie budzi wątpliwości, iż ustawa z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim przewidywała możliwość utraty obywatelstwa polskiego na skutek nabycia obywatelstwa obcego jedynie po uzyskaniu zezwolenia władzy polskiej na zmianę obywatelstwa (art. 11). Orzekanie o utracie obywatelstwa, w tym o zezwoleniu na zmianę obywatelstwa w związku z nabyciem obywatelstwa obcego, należało do Rady Państwa. Stosownie do przepisu art. 13 ust. 1, 2 i 3 tej ustawy, o utracie obywatelstwa polskiego orzeka Rada Państwa, orzeczenie o utracie obywatelstwa polskiego następuje na wniosek Prezesa Rady Ministrów, a ogłoszenie takiego orzeczenia w Monitorze Polskim zastępuje doręczenie orzeczenia. Z przepisów tych wynika, iż orzekanie o zezwoleniu na zmianę obywatelstwa polskiego, ze skutkiem w postaci utraty obywatelstwa polskiego z chwilą nabycia obywatelstwa obcego, odnosiło się do określonej osoby - obywatela polskiego, który wystąpił o uzyskanie zezwolenia na zmianę obywatelstwa.

Tak rozumiana ówczesna regulacja ustawowa nie wskazywała jednak w jakiej formie i w jakim trybie postępowania jest załatwiana przez Radę Państwa sprawa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa. Niewątpliwie nie jest to sprawa rozstrzygana w drodze decyzji administracyjnej w postępowaniu regulowanym przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. z 1928 r. Nr 36, poz. 341 z późn. zm.), a później kodeksu postępowania administracyjnego (postanowienie NSA z dnia 18 kwietnia 1985 r., III SA 404/85, ONSA 1985, z. 1, poz. 23). W ówczesnym obowiązującym porządku prawnym nie było także podstaw do wydania przez Radę Państwa aktu normatywnego określającego zasady i tryb orzekania w sprawach o zezwolenie na zmianę obywatelstwa. Ustawa o obywatelstwie polskim z 1951 r. nie zawierała bowiem przepisu upoważniającego Radę Państwa do wydania aktu normatywnego wykonawczego. W systemie źródeł prawa PRL przyjmowano, że w dziedzinach objętych wyłącznością ustawy oraz w sferze ustawowo uregulowanej Rada Państwa może podejmować uchwały o charakterze normatywnym jako akty normatywne o charakterze wykonawczym tylko na podstawie upoważnienia ustawowego. W tych dziedzinach nie mogły być więc podejmowane uchwały samoistne Rady Państwa [zob. S. Rozmaryn, Ustawa w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, PWN 1964, s. 282]. Oznacza to, że zasady i tryb załatwiania spraw o zezwolenie na zmianę obywatelstwa określała wyłącznie ustawa z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, a później ustawa z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim.

Odnosząc przedstawione wyżej rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy należy zauważyć, że zasadniczy problem sprowadza się do oceny, czy omawiana uchwała Rady Państwa w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na stały pobyt do państwa Izrael może być uznana za zezwolenie na zmianę obywatelstwa skarżącego ze skutkiem utraty obywatelstwa polskiego. W uchwale tej, wskazując jako podstawę prawną art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, Rada Państwa postanawia: "Zezwala się na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo państwa Izrael osobom, które opuściły bądź opuszczają obszar Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, udając się na stały pobyt do państwa Izrael i złożyły bądź złożą prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego". Sąd I instancji powołując się na tę uchwałę przyjął, iż stanowiła ona generalne pod względem podmiotowym zezwolenie na zmianę obywatelstwa przez osoby, które opuszczały Polskę w celu wyjazdu na stałe do Izraela, o ile wyraziły chęć zmiany obywatelstwa. Sąd I instancji zakwestionował tą linię orzeczniczą, która wskazywała na konieczność uzyskiwania indywidualnych zezwoleń na zmianę obywatelstwa, uznał bowiem, że wymóg taki nie wynikał z treści obowiązujących wówczas przepisów prawa.

Należy stwierdzić, że pogląd wyrażony w zaskarżonym wyroku, negujący potrzebę wydania zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego z drodze indywidualnego aktu, pozostaje poglądem odosobnionym nie tylko na tle ugruntowanej, potwierdzonej także w doktrynie [zob. glosa J. Jagielskiego do orzeczenia NSA z dnia 27 października 2005 r., II OSK 965/05, opubl.: OSP 2006, z. 5, poz. 64], linii orzeczniczej Naczelnego Sądu Administracyjnego, ale również Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (zob. np. wyroki WSA w Warszawie z dnia 12 lipca 2005 r., IV SA/Wa 576/05 i IV SA/Wa 488/05 czy wyrok z dnia

15 lipca 2005 r., IV SA/Wa 613/05, niepubl.). Naczelny Sąd Administracyjny wielokrotnie potwierdzał prawidłowość prezentowanego w orzecznictwie sądowym stanowiska co do konieczności wykazania w toku postępowania administracyjnego, czy indywidualnie złożony wniosek o wydanie zezwolenia został objęty stosowną procedurą przed Radą Państwa. Sąd ten konsekwentnie podtrzymywał wyrażane w orzecznictwie oraz doktrynie opinie, iż zezwolenie na zmianę obywatelstwa jest aktem stosowania prawa w sprawie dotyczącej określonej osoby. Powoływał się przy tym na wyrok Sądu Najwyższego z 17 września 2001 r., III RN 56/01 (OSNAPiUS 2002, nr 13, poz. 299), w którym przyjęto pogląd, iż zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego jako przesłanka utraty obywatelstwa polskiego musi mieć charakter indywidualnego i skierowanego do określonego adresata aktu Rady Państwa. Stanowisko takie, z którym podjęto polemikę w zaskarżonym wyroku, zostało wyrażone m.in. w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 października 2005 r., II OSK 267/05 (ONSAiWSA 2006, nr 2, poz. 66) oraz dwóch wyrokach tego Sądu z dnia 27 października 2005 r.: II OSK 1001/05 (Palestra 2006, nr 7-8, s. 290) oraz II OSK 965/05 (ONSAiWSA 2006, nr 2, poz. 67). W świetle stanowiska przyjętego przez NSA w wyroku z dnia 27 października 2005 r., II OSK 965/05, uchwała Nr 5/58 mogła wywierać skutki prawne wyłącznie w stosunku do osób, które opuściły terytorium Polski i nabyły obywatelstwo izraelskie przed dniem podjęcia uchwały, o ile Prezes Rady Ministrów wystąpił z wnioskiem, w którym imiennie wymieniono osoby, które wniosły o zezwolenie na zmianę obywatelstwa. W doktrynie odnośnie udzielania zezwolenia na zmianę obywatelstwa również prezentowany jest pogląd, że zezwolenia dotyczące zmiany obywatelstwa mają indywidualny charakter [J. Jagielski, Obywatelstwo polskie, Warszawa 1998, s. 123; W. Ramus, Instytucje prawa o obywatelstwie polskim, Warszawa 1980, s. 248], z tym, że W. Ramus dopuszcza możliwość udzielenia generalnego zezwolenia na zmianę obywatelstwa, gdy zmiana obywatelstwa dotyczy większej liczby osób. Stanowisko takie uzasadnione jest tym, że zezwolenie dotyczące zmiany obywatelstwa wywoływało skutek prawny tylko wobec oznaczonej osoby i tylko w odniesieniu do nabycia obywatelstwa obcego konkretnie określonego w orzeczeniu Rady Państwa o zmianie. Nie można wykluczyć możliwości wydania indywidualnego zezwolenia na zmianę obywatelstwa w drodze omawianej uchwały. Warto jednak podkreślić, iż w świetle powołanego powyżej orzeczenia NSA z dnia 27 października 2005 r., II OSK 965/05, dla oceny czy omawiana uchwała stanowiła takie zezwolenie istotne jest ustalenie, czy we wniosku Prezesa Rady Ministrów imiennie wymieniono osoby, które wniosły o zezwolenie na zmianę obywatelstwa. Okoliczność, iż w uchwale Rady Państwa z 1958 r. nie wskazano imiennie osób, których ona dotyczyła, nie oznacza zatem, że uchwała ta nie mogła mieć charakter aktu indywidualnego. Użycie określeń "orzeka", "orzeczenie" oraz że orzeczenie następuje na wniosek Prezesa Rady Ministrów, a ogłoszenie orzeczenia w Monitorze Polskim zastępuje doręczenie jednoznacznie wskazuje, iż ustawa o obywatelstwie polskim z 1951 r. traktowała zezwolenie na zmianę obywatelstwa jako akt stosowania prawa rozumiany w ten sposób, że określony w ustawie organ (Rada Państwa), z powołaniem się na określoną w ustawie podstawę prawną, orzeka w sprawie określonej osoby o zezwoleniu tej osobie na zmianę obywatelstwa polskiego. W sytuacji, gdy podanie do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego, tak jak w rozpoznawanej sprawie, zostało złożone przed podjęciem uchwały z dnia 23

stycznia 1958 r., konieczne jest rozważenie, czy uchwała ta nie stanowiła prawnie skutecznego zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego w stosunku do osób, które o takie zezwolenie wystąpiły. Należy bowiem zwrócić uwagę, iż uchwała odnosi się wprost do osób, które złożyły już prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego i opuściły Polskę udając się na stały pobyt do Izraela. Jak wskazano powyżej, okoliczność, iż w tekście samej uchwały nie wymienia się z imienia i nazwiska tych osób nie przesądza o tym, że uchwała w tym zakresie nie mogła mieć charakteru indywidualnego i konkretnego, jeżeli okazałoby się, że krąg tych osób był jednoznacznie określony wnioskiem (wnioskami) Prezesa Rady Ministrów, o którym mowa, w art. 13 ust. 2 ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r. Zadaniem organów administracji było więc zbadanie, czy podania osób, które dotyczyły zezwolenia na zmianę obywatelstwa, były objęte wnioskiem Prezesa Rady Ministrów przekazanym Radzie Państwa przed podjęciem uchwały z dnia 23 stycznia 1958 r., czy wreszcie podań tych osób dotyczyła ta uchwała w części zezwalającej na zmianę obywatelstwa polskiego osobom, które złożyły prośbę o takie zezwolenie i opuściły Polskę, a następnie uzyskały obywatelstwo izraelskie.

W rozpoznawanej sprawie organy ustaliły, że rodzice skarżącego wystąpili w jego imieniu do Rady Państwa z wnioskiem o zezwolenie na zmianę obywatelstwa, w związku z wyjazdem na stałe do Izraela. Po wyjeździe z Polski skarżący uzyskał w 1957 r. obywatelstwo izraelskie. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, z naruszeniem art. 106 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm., dalej: p.p.s.a.) przeprowadził postępowanie dowodowe w rozpoznawanej sprawie. Oceniając dokumenty przedłożone mu przez pełnomocnika organu, które nie były analizowane w postępowaniu administracyjnym, Sąd I instancji ustalił, iż podejmując uchwałę Rada Państwa nie rozważała indywidualnie spraw poszczególnych osób wnioskujących o zmianę obywatelstwa. Wskazał, że również w dyskusji nad projektem uchwały Nr 5/58 powoływano się jedynie na liczby osób, które opuściły Polskę i udały się do Izraela w poszczególnych latach, nie personalizując przy tym wskazanych danych. Odnosząc się do tego fragmentu uzasadnienia zaskarżonego wyroku warto przypomnieć, że istotą postępowania sądowoadministracyjnego jest kontrola zgodności z prawem (legalności) zaskarżonych aktów i czynności administracyjnych, która obejmuje stan faktyczny i prawny sprawy istniejący w dniu podjęcia zaskarżonego aktu administracyjnego. Na gruncie p.p.s.a., co do zasady, wykluczona jest zatem możliwość dokonywania przez sąd administracyjny nowych ustaleń w sprawie. Postępowanie dowodowe przed sądem administracyjnym i w konsekwencji dokonywanie przez ten sąd ustaleń faktycznych jest dopuszczalne w zakresie uzasadnionym celami postępowania sądowoadministracyjnego i powinno umożliwiać sądowi dokonywanie ustaleń, które będą stanowiły podstawę oceny zgodności z prawem zaskarżonej decyzji (art. 106 § 3 p.p.s.a.). Celem postępowania dowodowego przed wojewódzkim sądem administracyjnym nie jest ustalenie stanu faktycznego sprawy, lecz ocena, czy właściwe w sprawie organy ustaliły stan faktyczny sprawy zgodnie z regułami obowiązującymi w procedurze administracyjnej (por. wyrok NSA z dnia 6 października 2005 r., II GSK 164/05, ONSAiWSA 2006, nr 2, poz. 45). Oznacza to, że Sąd, co do zasady, nie może dokonywać ustaleń, które mogłyby służyć merytorycznemu rozstrzygnięciu sprawy załatwionej zaskarżoną decyzją. W sytuacji, kiedy

zachodzi potrzeba dokonania tego typu ustaleń, Sąd powinien uchylić zaskarżoną decyzję i wskazać organowi, w jakim zakresie postępowanie dowodowe powinno zostać uzupełnione. Niezależnie zatem od stwierdzenia, że w rozpoznawanej sprawie Sąd ocenił materiał dowodowy w zakresie szerszym, niż uczyniły to właściwe w sprawie organy administracji publicznej, należy zauważyć, że ustalenia Sądu powinny skutkować uchyleniem zaskarżonych decyzji administracyjnych z uwagi na to, że Sąd w istocie nie wykazał, aby w sprawie został spełniony warunek dotyczący wydania indywidualnego, skierowanego do określonego adresata zezwolenia Rady Państwa. Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego ustalenia dokonane przez Sąd I instancji uzasadniałyby uwzględnienie skargi i uchylenie zaskarżonej decyzji w celu przeprowadzenia uzupełniającego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie złożonego przez rodziców skarżącego wniosku o zezwolenie na zmianę obywatelstwa. W świetle dotychczasowego orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego należało bowiem przyjąć, iż warunek wydania indywidualnego zezwolenia jest spełniony wówczas, jeżeli wniosek Prezesa Rady Ministrów, przedłożony następnie Radzie Państwa, obejmował również podanie złożone w imieniu skarżącego. Skład orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podtrzymuje dotychczas prezentowane przez Naczelnego Sądu Administracyjnego stanowisko, zgodnie z którym nie można z góry przyjąć założenia, że uchwała Nr 5/58 Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1958 r. stanowiła orzeczenie o zezwoleniu na zmianę obywatelstwa polskiego. Ustawa nie określiła co prawda szczególnych wymagań co do formy orzeczeń Rady Państwa w tych sprawach, ale nie można zgodzić się z poglądem, że nie ma znaczenia, czy uchwała dotyczyła indywidualnych podań składanych przez osoby zamierzające wyjechać z Polski. Reasumując - orzeczenie Rady Państwa o zezwoleniu na zmianę obywatelstwa w formie uchwały mogło dotyczyć większej liczby osób pod warunkiem wszakże, iż odnosiło się do oznaczonych osób, których podania były w toku rozpoznania przez Radę Państwa przed podjęciem uchwały z dnia 23 stycznia 1958 r. Sam fakt, że w uchwale tej nie wymieniono nazwisk tych osób, nie oznacza, że adresatem uchwały w tej części nie były oznaczone osoby. Bez wyjaśnienia i rozważenia tych okoliczności nie można stwierdzić, iż skarżący utracił obywatelstwo polskie, a wobec tego decyzje w tej sprawie zostały wydane z naruszeniem art. 11 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim.

W tym stanie rzeczy Naczelnego Sądu Administracyjnego, na podstawie art. 188 p.p.s.a., miał podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, zaś na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a p.p.s.a., w związku z naruszeniem art. 11 ust. 1 i 2 ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r. - do uchylenia decyzji Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców. W toku ponownego rozpoznania sprawy konieczne jest wyjaśnienie tych wszystkich okoliczności, które mogą stanowić podstawę ustalenia, czy podanie dotyczące zezwolenia na zmianę obywatelstwa rodziców skarżącego, obejmujące również stronę, zostało przedstawione Radzie Państwa i czy Rada Państwa podejmując uchwałę w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa, zezwoleniem tym objęła także skarżącego.

Uwzględnienie przez Naczelnego Sądu Administracyjnego, po uchyleniu zaskarżonego wyroku, również skargi zobowiązywało do rozstrzygnięcia nie tylko o kosztach postępowania kasacyjnego - na podstawie art. 203 pkt 1 p.p.s.a., ale również o kosztach postępowania przed

Sądem I instancji (art. 200 w zw. z art. 188 i art. 193 p.p.s.a.). Z uwagi na to, że z dniem 20 lipca 2007 r., na mocy art. 2 ustawy z dnia 24 maja 2007 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 120, poz. 818), zadania Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców w sprawach dotyczących obywatelstwa przejął minister właściwy do spraw wewnętrznych, Naczelny Sąd Administracyjny kosztami postępowania w rozpoznawanej sprawie obciążył Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Mając powyższe na uwadze, należało orzec jak w sentencji.